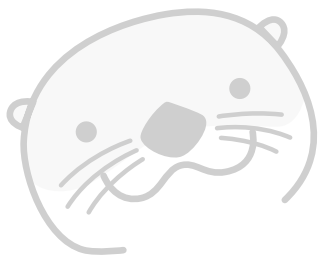

คำนำสำนักพิมพ์

กวีนิพนธ์ของ ธรรมชาติ เรื่องนี้ประกอบด้วย (หนึ่ง) โคลงสี่สุภาพเปิดภาค ๔ บท (สอง) บทกวีชุด “เสียงภายใน” ๖ บท (สาม) บทกวีปลอตฉันทลักษณ์ “นอกบรรทัด” ๒๘ บท และ (สี่) กาพย์กลอนอื่นๆ อีก ๘๖ บท ทั้งหมดนี้ประกอบขึ้นเป็น *ด้วยก้าวของเราเอง*

ด้วยก้าวของเราเอง นับเป็นอีกก้าวสำคัญของสายธารกวีนิพนธ์ไทย และโดยเฉพาะต่อ ธรรมชาติ ผู้เขียน แม้จะค่อนข้างใหม่ในนามนี้อยู่บ้าง ทว่าในนามจริงเป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้สนใจกวีนิพนธ์ไทยมาแล้วโดยตลอด ทั้งนี้เพราะกวีผู้นี้ได้ทุ่มเทอุทิศตน สร้างสรรค์ทั้งเนื้อหาและรูปแบบกวีนิพนธ์ไทยมายาวนาน เรียกว่าตลอดทั้งชีวิต และโดยไม่ระย่อต่อยุคสมัยใดๆ

สำนักพิมพ์จึงมีความยินดีที่ได้นำเสนองานของ ธรรมชาติ แก่
ผู้อ่าน หวังให้อ่านได้เพลิดเพลินทั้งบทกวีนี้กัน
อย่างเต็มคำ ลึกซึ้ง เข้าถึงแก่นสาร และด้วยมุมมองอัน
กว้างไกล...ในทุกๆ จังหวะสายตาที่อ่าน และในทุกๆ จังหวะ
แห่งก้าวเดิน...ด้วยก้าวของเราเอง

แพรวสำนักพิมพ์

มีนาคม ๒๕๖๒

เสียงภายใน ๑

“คุณยืนอยู่ตรงนั้นนานไปแล้ว
จนแน่แน่วหยุดหนึ่งมีติงไหว
ข้าเชื่อว่าที่หยุด...สุดที่ไป”
เสียงลมพัดกวัดไกวหุนโลกา
“จริงด้วย” แมลงปอบื้อปืกรับ
ขยับโลกโยกโยนบนใบหญ้า
“ไม่จริงหรอก” คุณลั่นจ่านรรจา
โต้ตอบปลอบทิวาในอารมณ์
แมลงปอตัววัดปีกลมพลิกผ่าน
มีย้าขานอันใดให้ขึ้นชม
ใบหญ้ายะยวบไหวในแดดคม
บางนึ่งจมเว้งว้างภวรงค์ชีวิต

၂၀၁၈

๑

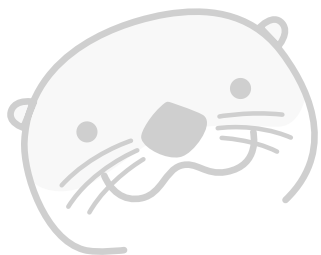
ฟ้ากว้างยังปีกแก้ว
ดินอิสระธัญญา
มนุษย์ชาติหยาดน้ำตา
โลกใหม่ใจมิลู่

สกุณา
หยิ่งรู้
เช็ดเช่า
ถูกต้อนตกหาย

ผู้ประทับรอยเท้า

ผู้ดำรงอยู่ในท่ามกลางความโดดเดี่ยว
ผู้อิสระในช่องเกี่ยวกล้ำเปลี่ยวเหงา
ผู้อยู่ได้ในกระแสน้ำหม่นเทา
ผู้ประทับรอยเท้า... ล้วนเดินทาง

ทดลองอ่าน

สตาร์ตอัพ

บนทางเท้าเขาและใครต่างใช้เท้า
บางเร่งเร้าก้าวรุดมีจุดหมาย
บางเนิบเนื่อยเรื่อยไปในเปลี่ยวดาย
บางเบิกบานในยามบ่ายกลางใจนคร
ออกจากที่ทำงาน...วันสุดท้าย
เขาสะพายเพียงเป้ตั้งเร่ร่อน
ปลายทางยังไม่มีที่แน่นอน
เดินไปก่อนไปข้างหน้ากับผู้คน

บางตะแบกแทรกเหงาเส้าไฟฟ้า
ปลิดทิ้งใบอ่อนล้ำข้างถนน
เขาก็มหิบบินขึ้นมาว้างพันทางยนต์
ผูกแรงดลบางอย่างขึ้นรางไร

ทอดเท้าก้าวไปไม่รีบรุด
คลื่นมนุษย์ดูจയാ่านธารน้ำไหล
เวลาของเขาและของใคร
นาฬิกาหัวใจคนละเรือน

หญิงหนึ่งจูงลูกน้อยแซงขึ้นหน้า
ราวเร่งร้อนกับเวลาที่คลาเคลื่อน
ลูกคะมาข้างท้องร้องนางร้องเตือน
“ระวังเปื้อน ลูกเร้ว” นางจูดั่ง
เขาสบตากับเด็กน้อยเก็บแว่นนั้น
ก่อนเลี้ยวแยกจากกันไม่หันหลัง
นั่งลงตรงมาหินใกล้กันที่พัง
ครุ่นหวังกับนครที่คลาไคล

...เรลั้มลงก็ครั้งเมื่อยังเด็ก
ใช้ลิเรายังเล็กมิจำได้
และหรือก็เรามีใส่ใจ
จิตส่นุกลูกไว่วิ่งไล่กัน
ยิ่งแม่และพ่อยอว่าเก่ง
เรลั้มก็ลูกเองอย่างแข็งขัน
จะวิ่งไล่ตามเพื่อนทันมิทัน
มิสำคัญเพียงเรา ก้าวต่อมา

เออเนะ วันนี้มาลองนึก
เรารู้สึกสนุกก้าวไปข้างหน้า
หรือรอใครไล่ต้อนตลอดเวลา
หรือคอยทำคว่าเชื่อใครยื่นโยน

สโลว์ไลฟ์...
ขณะใครและใครหาดีโพน
บางรู้สึกลึกลับจมในหล่มโคลน
จะตะโกนกริ้ววราดเอากับใคร

...นั่นสิ นิทานเรื่องเกวียนติดหล่ม
ล้อจมโคลนลุกขึ้นมิได้
คนขับเกวียนร้องขอต่อเทพไท
วอนให้ช่วยบันดาลผ่านเคราะห์กรรม
จึงเทวดาแห่งป่าเขา
บอกให้เอาป่าแบกแปรกด่ำ
พอถอนล้อโคลนไม่ปักค่อม่า
โคก้นำเกวียนล้อออกแรมรอน

ไม่มีเทวดาองค์ใดช่วย
ผู้เจ็บป่วยอ่อนแอแต่ปางก่อน
เว้นแต่ใจสามัญที่สัตถุจร
จะสะท้อนหัตถาอารยะ
โลกวันนี้แม่เรามีได้ล้ม
ปล่อยให้ลมหายใจกลายเป็นขยะ
มิฉวยโลกจนกว่าญูกาละ
มันก็จะทิ้งเราให้เปล่าไร้

...สตาร์ตอัฟ

ความลับในวัยเด็กพลันนึกได้
มีทางลัดสกัดหน้าเพื่อนปราชัย
และมีทางเลือกใหม่ของใครของมัน

เสียงภายใน ๒

ที่‘ร้านหนังสือ’
คุณเลือกซื้อบทกวี
ทางผ่านจากวันนี้
ถึงพรุ่งนี้ที่หายไป

ระหว่างทาง

กาแฟ...ลั๊กแก้วใหม่
ทางไกลใช้วรรณคดี
ชมเข้มคือเต็มแก้ว
ภูตอยและดินดาน
กรุ่นหอมจากหมูบ้าน
ควัดจากภายใน
สดแท้ จากความรู้สึก
หมอกควันอันกว้างขวาง

‘เถื่อนทอล์กคอฟฟี’ แท้
บางคุณคนสำคัญ
บางเขาผู้เลือกใคร
เลือกจากและมรรคา
เลือกออกจากความหมาย
จัดร้านจัดใจตน
บางถ้อยบนปีกไม้
บางปีกนกกระพือ

ขณะจิตรสกวี่
แต่คือจินตนาการ
แห่งเมล็ดที่ปลูกหวาน
คือแรงดลบันดาลใจ
ตำนานพื้นนิมิตญาติไฟ
มโนธาตุนักเดินทาง
ลึกลับและเร้นในโลกกว้าง
บางพบใครอยู่ในนั้น

ร้านกาแฟที่ไฟฝน
บางความหมายที่ไฟหา
มากกว่าใครผู้ผ่านมา
ทั้งเพิงฝาเงาแดดฝน
อันหลากหลายของผู้คน
ไลฟ์สไตล์ ล้วนทำมือ
บางชั้นหวนไว้นั่งสื่อ
ในภาพเขียนชวนคำนึง

บางบทกวีเหงาม
บางบทบันทึกถึง
บางคุณอาจเขียนอะไร
ฝากใครในมรรคา

ฝากรอยเท้าใครคนหนึ่ง
บรรทัดรอคนต่อมา
ที่เสียใจจำนรรจา
แบ่งปันโลกที่แรมรอน

จึงเขาหลังเคาน์เตอร์
อ่านใจผู้สัจจร
...กลางกลางมัก‘คาบู่’
แฝงโลกการโบกบิน
เข้มข้น‘เอสเปรสโซ’
มดงานผู้อำพราง
‘อเมริกาโน’
ครุ่นหนึ่งกับจริงเท็จ

บ่มเพาะตนในผลึกตะกอน
จากกาแฟที่ดื่มกิน
จิตเรียนรู้ใจศิลปิน
บนทางเลือกพร้อมเลือกทาง
ผู้เติบโตจากโลกสร้าง
ร่วงและเงาเทาหลอมเพชร
มโนแกร่งแรงผลิผลัด
กบฏทางสร้างสรรค์

...เขามักชำเลื่องดู
ขณะลิ้นฟหรือซง
ใครเลือกอ่านหนังสือ
รู้ร้อนหรือผ่อนคลาย

ผู้เดินทางบางเจาะจง
สป้องพัคตร์จะหักทลาย
หรืออ่านภาพจับความหมาย
ฉายภาพใดในชีวิต

“หลังแก้วกาแฟร้อน
เขาทักให้ฉุกคิด
“อเมริกาโน”
เขาค้อมรับแต่เพียง

“เดินทางไกลหรือครับ”
ดวงตาเปิดประตู่
“รอดหรือร้านกาแฟ
ลงทุนความสุนทรีย์
คุณทิมสัมพันธ์ภาพ
เขายิ้มอย่างซื่อใส
...ชีวิตที่วางลง
งดงามในเงียบงัน
บางโลกถูกบดบัง
ราคาจริงแท้

คุณต้องการเพื่อนสนิท”
หยุดคุณยิ้ม-ริมระเบียบ
คุณสื่อสารนุ่มโทนเสียง
ตอบสัญญาณการรับรู้

เขาเลิฟฟลางยังยืนอยู่
และทำทางหยั่งไม่ตรี
ตามกระแสทุกถิ่นที่
กับชีวิตที่หายไป”
ด้วยปลายดาบจางจ้วงใจ
ก่อนสืบนัยแห่งจันรรจ์
เป็นถั่วยงความคิดฝัน
เงี่ยสดับจับกระแส
อยู่เบื้องหลังถ้วยกาแฟ
ของชีวิตคือชีวิต”

คุณยิ่งไปอึดใจ
บางมิตรยิ่งกว่ามิตร
เขายื่นกระดาษปอนด์
“อะไรก็ได้ถ้า
คุณจ่ายค่ากาแฟ
ขณะเสียดินนี้
...“การเมืองแย่งชิงปลา
ศาสนาพิธีกรรม
บางเลือกนายคุณโลก
บางเรื่องต้องบอกเล่า

“บางเรื่องต้องบอกเล่า
บางเรื่องต้องบอกเล่า

เสียงนั้นค่อยจางหาย
รถยนต์หลายคันแซง

เหมือนสบใจได้แรงจิต
ราวเพื่อนสนิทที่โหยหา
ขอแบ่งปันการผ่านมา
จะกรุณา...ฝากจารึก”
และถ้อยคำความรู้สึก
โตะข้างหลังถึงถ้อยคำ
การศึกษาเมฆเรียงร่า
ความเปล่าไร้...มิใช่เรา
ต้องทิ้งโลกที่อ่อนเยาว์
เพื่อหวังโลกจะถกแถลง”

เพื่อหวังโลกจะถกแถลง
เพื่อหวังโลกจะถกแถลง”

ท่ามแดดบ่ายไม่ร้อนแรง
เท้าแรมรอนแอบซ่อนยิ้ม

ระหว่างบรรทัดเวลา

...ด้วยปณิธาน

ทุกบาทวรรควันวานอันไหวเคลื่อน

ชีวิตตัวอักษรสะท้อนสะท้อน

เขื่อนโลกน้อยใหญ่อยู่ในเรา

ระหว่างบรรทัดนี้แหละชีวิต

เรามีอิสระอ่านวันใหม่เก่า

ฉันมีอิสระเขียนเปลี่ยนใจเยาว์

โลกมีธงส่งท้ายปีเปล่าร้าง

ด้วยเคารพความเป็นเราทุกก้าวรู้

ให้เกียรติโลกเป็นครูทุกก้าวย่าง

ศรัทธาทุกกล้าก้าวแม่ทหาร

ใจกว้างทุกโอกาสแม่ซัดใจ

เชื่อมั่นในวิญญูผู้ห่มเท

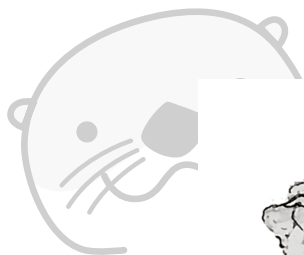
หยัดยืนกับพื้นเพผู้ต่ำได้

นอบน้อมต่อเลือดเนื้อและเหงื่อไคล

ปลุกหวานกับฝันไฟไม่ทอดทิ้ง

จริงใจต่อมิตรที่จริงแท้
ปรับแปรและแก้ไขเพื่อไปต่อ
ปกป้องผู้ปกป้องมิพักพอ
คัดง้างกับคดงอทุกเขี้ยว

...ด้วยลมหายใจ
ยุคสมัยตัวตนและคนแปลกหน้า
โลกใหม่ในบทวีเปลี่ยนเวลา
มีความจริงยิ่งกว่าที่ท้าทาย

โลกที่แท้จริง

โลกพ่ายใจโลกมาแต่ไร
ทั้งกายใจไหวหวาดไหวจดหวัง
มิเพียงพ่ายเพียงแพ้แก่ใจซึ่ง
แต่ยังพลั้งยังพ่ายแม่ใจรัก
มิเพียงเพเลียงพล้าเพราะจำยอม
ผู้โอบล้อมไล่ล่าอาณจักร
มิเพียงละเมอเมาเข้าสู่วงควัก
ที่จงลักจงปล้นแต่โพ้นมา

แต่โลกยังพ่ายแพ้แก่ความดี
นับแต่พระคัมภีร์เหนือภพหล้า
ต่างความเชื่อความชอบสุดขอบฟ้า
ต่างปรัชญาลัทธิรอยปริ้ว
ต่างมองเห็นสันติภาพคนละภาพ
จากคมดาบถึงคมลั่นกลิ้งกินด้าว
จากแผ่นดินแผ่นน้ำถึงดวงดาว
กลิ้งคาวของความดีมีอยู่จริง

โลกจึงยังโหมงยามท่ามเพลิงไฟ
ที่เหินหนาวภายในมิได้ผิง
ที่ร้อนรื่อนนักรายังคร่าชิง
ที่ถูกทั้งถูกกระทำยังรายทาง
โลกยังเสียงพลีเสียงพล้ำแม่ความรัก
ที่ยังฝักยังฝ้ายย้ายหัวหาง
ที่ยังบ่มยังเพาะความเปราะบาง
รักเพียงข้างของตัวชั่วของตน

โลกมิเพียงปรักพังในทางผ่าน
แม้ในการไปต่อกับฉ้อฉล
ไม่มีหรือโลกใหม่มนุษย์ชน
ในมนุษย์เหตุผลเพื่อตนเอง

ศรีอารยยุค

หลังสิ้นยุคจอลูกพพาถือ
เปลี่ยนโลกในอุ้งมือสู่กำนสมอง
เพียงซึมเบรนที่คุณเลือกมิเป็นรอง
เปิดช่องศิระะฝงซอฟต์แวร์
สัมบูรณ์โฟเนตพลัสมหัศจรรย์
ครบแอฟฟลิเคชันทันกระแสน
เป็นหนึ่งในเดียวกับจิตวิญญาณแท้
คิดถึงใครก็แค่แชร์โค้ดไลน์
กำหนดจิตติดตามความรู้สึก
ความนึกความคิดถึงกันได้
เมื่อจิตรับบรรเจิดเปิดรับใจ
โลกภายในห้วงคำนึงก็แนบเนา

...พลันที่คุณฝังกรอบซอฟต์แวร์นี้
ล้านแสนจะแทนที่ข้อมูลเก่า
จะลึ้มลิ้นทุกสิ่งเหมือนทิ้งเงา
ต้องแอดเอาเพื่อนใหม่ที่มาคอยคบ
คุณพร้อมไหมที่จะพลิกไปอีกข้าง
ทั้งโลกเดิมกะด่ากะต่างทั้งระบบ
ที่เคยรักเคยชังฝังชาติภพ
ชั่วอดีตใจมลายลบทุกรูปลักษณ์
บางใครคนเดิมจำคุณได้
ขณะคุณคนใหม่ไม่รู้จัก
เหมือนจิตแรกทรากรู้รัก
ซิมเบอร์นจะปักปักสิ่งเบื้อนปลอม

...แล้วนามเรียกขานในตัวคุณ
จะเพียงคุ้นมาสเตอร์คีย์ที่หล่อหลอม
เลขรุ่นรหัสคลาสอะตอม
บริบทแวดล้อมรอบชีวิต
ซิมเบอร์นจะเน้นนำโลกธรรมใหม่
ซัคเซสกับวิสัยอันศักดิ์สิทธิ์
เฉพาะด้านดิงามความเป็นมิตร
ยกฐานจิตวิญญาณและปัญญา

โลกจึงเหมือนถูกลอกเป็นสองโลก
หนึ่งสุขโคกทรงจำอันคร่ำคร่า
หนึ่งสดใสปรายพริ้มชิมเบรณสตาร์
มุ่งหน้าครีอาร์ยยุค
เพื่อนผู้อยู่กลางท่ามความยึดแย้ง
อาจจะแวงแคลงใจไม่เป็นสุข
แต่คุณผู้เกิดใหม่ไร้สิ้นทุกข์
มีภาระต้องเรียกปลุกความเปลี่ยนแปลง

...คุณก้าวจากเซ็นเตอร์เซอร์วิส
ด้วยความคิดครุ่นค้ำทางสองแพร่ง
เห็นโลกใหม่ในห้วงยามความยึดแย้ง
ก่อเกิดตะแลงแกงของความกลัว

นอกบรรทัด ๑

ไปไม้ผลิและเติบโตระหว่างกาลฤดูแล้วปลิดร่วง

ขณะต้นแม่หยัดดำรง

ความคิดก็เผลอกันด้วยเกิดดับ

ขณะจิตแท้ของฉันและเธอดำเนิน

มันขัดเกลากลับตัวเอง

บางเปลี่ยนแปลงความคิดและความเชื่อ

บนเส้นกาลเวลาที่ตัดผ่าน

ตัดเส้นขอบจักรวาลชีวิตที่บิดเบี้ยว

ทว่า บางไปไม้!

กลับแผ่สานเส้นใยระโยงระยางของมัน

ย่อนกระหวัดทอดรัดกิ่งก้าน

ลำต้น ราก แผ่นดิน และโลก

โอบล้อมเราไว้

หนังสือที่หายไป

ห้องเล็กเล็กทะเลลึกกลิ่นจมน้ำเย็น
ทุกคำยลือออนไลน์ล้วนคลาคล่ำ
คอยถ้อยแถลงการณ์แพทย์ศัลยกรรม
พิสูจน์ซาก ‘สมิธัม’ นามมีดมน

ดัชนีเมื่อกิ่งพุทธรักษาพัน
มัมมี่ในแคปซูลมิเหี่ยวเย็น
หนังสือกายห่อโครงล้วนคงทน
ประหนึ่งกายทิพย์สกดแนบยลนัก
...หนังสือนอกบอกเส้นใยคล้ายย้อมผาด
เหลือองสะออดลอดดังทอถัก
เคลือบแก้วกาสาพัสดุเป็นอัตลักษณ์
ราวเลื้อยเกราะเลื้อยก็กลังการ
สนิทแนบกายหยาบมียับเย็น
รอดพ้นศัสตราทั้งพัวขวาน
เป็นดั่งเปลือกกระพี้หุ้มสาธารณ์
บันดาลเพทุบายได้ดั่งปอง

...ต่อมาเราพบหนังซึ่งบางเบา
ออกโทนแดงม่วงเทาชั้นที่สอง
วิเศษกว่าชั้นแรกที่เรีองรอง
คณะแพทย์ทั้งฟองยังต้องตะลึง
มีอำนาจเกาะกุมชนลุ่มหลง
หมอจรวดมีดลงยังอำอึ้ง
เหมือนถูกมนตร์สะกดใจไหวคำนึง
เปลือยครีธาสิทธิ์ซึ่งสุดด้านทาน
...ครั้นหยิกตัวถอนตนพ้นภวังค์
เลาะถึงหนังชั้นสามตามหลักฐาน
เป็นเยื่อหุ้มอัจฉริยะพิสดาร
ทอสานกับก้านสมองไมโคร
มีแผนที่ลายแทงล้ำแดงดล
เหตุและผลครองพิภพทบห่วงโซ่
‘อาณาจักรทิพยกาย’ อันใหญ่โต
จากโคนโพธิ์ถึงภาคจักรพาลัย

...ยังมีหนังสือที่อันตราย
แพทย์เว้นวรรคแถลงการณ์มิชานไซ
นักข่าวฮือ...คนทั้งหมดจดจ่อใจ
ถาม 'อะไร' หายไปอย่างไรกัน
แพทย์ส่งสัญญาณมือหยุดอื้ออึง
ชีวิตราวหุ่นขี้ผึ้งช่วงอดกลั้น
โลกเพียงหยุดหายใจในบัดนั้น
สดับคอยแพทย์คล้อยจ่านรรจา

...แพทย์ค่อยเผยชั้นหนังสือที่หายไป
ชั้นที่สี่มีเลศนัยปริศนา
ประจักษ์ต่อนู๋ล่อนู๋โมทนา
ฝากไว้ในบรรดาสาขากาย
เพื่อครอบงำบางสิ่งทั้งบางอย่าง
ให้มีดดำอำพรางกว้างขยาย
สู่ภาวะดิ่งจมเมืองมงาย
ทุ่มถวายศฤงคารเพื่อยานบุญ

กลายเป็น หน้าหน้าไฟ ในตำนาน
สืบสานพันธุกรรมรุ่นต่อรุ่น
ทุกหย่อมหญ้าสาธุการกับฐานทุน
ใครมักคุ้นบ้างไหม - หมอไม่รู้

นอกบรรทัด ๒

ฉันเห็น ‘มัน’ แปลงกายเป็นสายน้ำ
ไหลไปทุกทิศทุกทาง ไปในทุกสิ่งทุกอย่าง
ซึมแทรกลงไปในดิน หายตัวไปในอากาศ
ในตึกอาคาร บ้านเรือน
ในร่างกายมนุษย์ สัตว์ ในพืชพันธุ์ธัญญาหาร
ผสานกลืนไปกับคลื่นวิทยุ โทรทัศน์
โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต
สรรพสารพันโมเลกุล ยานพาหนะ
เส้นแรงแม่เหล็กไฟฟ้า บทสวด คำสอน
ตำรา วรรณกรรม ศิลปะ ดนตรี
ในเสียงหัวเราะ เสียงร่ำไห้ ในกลิ่นมหาชน
ในสงคราม ในโรงละคร
ความทุกข์ ความสุข ชื่อเสียง เกียรติยศ
กระทั่งในโมงยามขัตติยราช ปราศณ์บัณฑิต
เด็กน้อยผู้โง่เขลา ครูชนผู้คงแก่เรียน
จากยุคสมัยถึงยุคสมัย
จากราตรีถึงทิวา จากไฟถึงลม
จากดอกไม้ถึงดวงดาว

มันยังคงเปล่งกายอยู่ตลอดเวลา
ราวกับเป็นตัวตนของความเป็นทิพย์อมตะ
ทั้งมีวิวัฒนาการ มายาการ
ดำรงอยู่เหนือความมีอยู่
ทั้งที่เข้าใจได้และมีอาจเข้าใจได้
ประหนึ่งมีชีวิตอัศจรรย์
ที่ยืนยันความมีอยู่
ตราบนโลกและจักรวาล

มัน
แอบซ่อนอยู่ในฉันและเธอ

เกม

“มึงดูไอ้ตัวดี
เส้นตายและเส้นตรง

...ผู้ดูไม่รู้เห็น
วิพากษ์จากทุกมุม
“ผีมีอีกไม่มี
ได้จริงเกียรติยศ
ดูขากจากข้างสนาม
ยังคงดำรงอยู่
ลูกบอกว่ามือออก
อำนาจในมือใคร
มีผิดก็ชี้ผิด
มีใช่ก็จะชง

“หมอนั่นมันเด็กเด็ก
เตโน่นบนเก้าอี้
...อีกคน โพล่งอีกคำ
ใจคุณยิ่งขมขื่น

ขณะที่มันชี้จริง
ที่ใจคอดันควบคุม”

ทิศทางเส้นที่ถูกกุม
‘ไอ้หมอนั่น’ ชงมันคด
และผีตื่นมิปรากฏ
มาอย่างไรใครก็รู้”
และคำถามจากคนดู
“มันอยู่ยังได้อย่างไร”
ลูกมีออกว่าออกได้
อยู่ที่ใครได้ถือธง
ถ้าผิดพวกและแพกพงศ์
ลือว่าใช่เพราะกูชี้

แค่ตัวเล็กใช้ตัวดี
ชงไม่มีแต่มีปืน”
ว่าเวรกรรมต้องกล้ำกลืน
ณ ขอบสนามความชิงชัง

...หลากคำอีกหลายคน
ทุกคนยังทนนิ่ง
เขาเกาะเขาเกี่ยวกัน
ผลประโยชน์อภิมหา

“ก่อนนี้ที่นาย - นาง
มิได้ใช้ปืนชิง

ม่านตาคุณยับยู่
นินทาและสรรเสริญ
เกมจบยังขุ่นใจ
ที่แท้ ‘ตัวสำคัญ’

ราวคลื่นฝนกระหน่ำ
ดูอำนาจวาสนา
‘ไอ้หมอนั้น’ กับนัครา
บารมีเขามีจริง

ก็กุมสนามยามใจยิ่ง
เก้ออ้างมทำด้วยเงิน”

และเมื่อหูดุณยับเย็น
ยังดำเนินอยู่เช่นนั้น
เพราะฝังใจ ‘ไอ้หมอนั้น’
ใครและใครที่ค้อมยอม

ภูเขาศักดิ์สิทธิ์

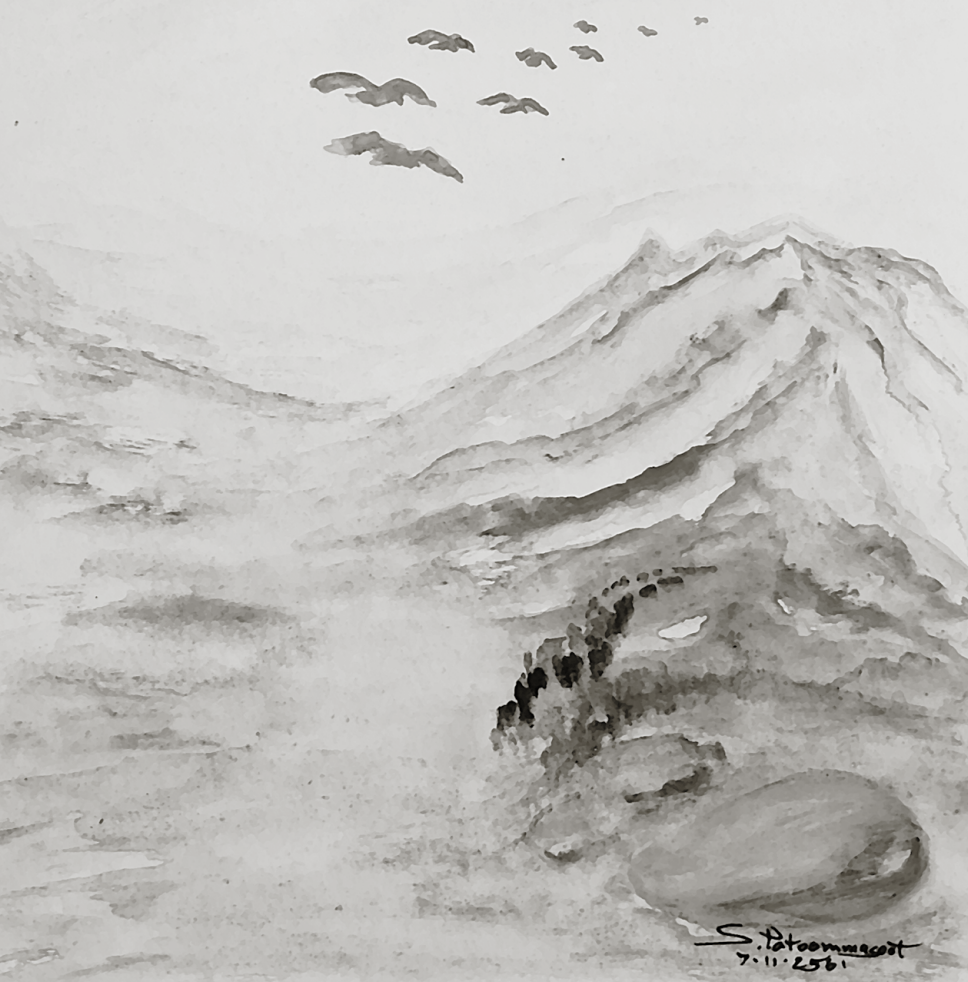
...“คุณไปกราบภูเข้างเปล่านั้น
ดูผิวพรรณซีดหมองมีผ่องใส
ไปเถอะคุณคิดมากอยู่ทำไม
ใครใครเขาก็ไป...แล้วได้ดี”
เพื่อนรักหักทลายในปายทิวา
พลางจิบชามะนาวโยกแก้อื้อ
คฤหาสน์ของเขาเชิงคีรี
สมสง่าราศีแก่ชีวิต
ฉันครุ่นนั่งหลังแก้วกาแฟชม
ขณะลมพัดไหวใบไม้ปลิด
ยิ้มให้เพื่อนมองผ่านม่านความคิด
กล่าวอย่างมิตรซื่อใสน้ำใจตรง

“ก็รู้นะภูเขาทีเกลอว่า
ที่บางไครศรัทธาว่าสูงส่ง
เห็นแต่หน้าผาภูปักชุง
ไม่หวั่นอาคัยพงเพียงหย่อมราย

สัญญาพันต้นน้ำมิได้นะ
ที่โอบอุ้มภาระโลกหลากหลาย
โน่นสิควรถ่วงกราบทั้งใจกาย
ภูทั้งเทือกน้ำทั้งสายเลี้ยงไรนา”

เพื่อนว่า “ท่าจะพูดคนละภู”
รู้สิรู้ใจกันต่างหรรษา
“คุณก็เป็นชะอย่างนี้มีลตรา
จึงได้ศอกมิได้วามาเนิ่นนาน
เขาว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมีอยู่
มิเชื่ออย่าลบหลู่ไปหักหาญ
อาจได้ทุกข์ได้โศกมิโปรดปราน
ภูอุดมหรือกันดาร...กราบเถอะดี”
เราจิบชาเสวนาอีกพักหนึ่ง
เพื่อนพูดถึงอำนาจราชสีห์
สัตว์ทั้งหลายอาศัยป่าบารมี
ต้องดูที่ดูทางก่อนวางเท้า

อำลาเพื่อนผ่านทางมาข้างภู
ฉันทเลียวดูเครื่องเช่นศาลปู่เจ้า
พลันรู้สึกขนพองปวดท้องเบา
หันหน้าเข้าศิธร...แล้วฝอนคลาย

S. Patommesart
7.11.2561

นอกบรรทัด ๓

นานมาแล้วก่อนหินน้อยใหญ่ถูกสาปให้เป็นใบไม้ไร้ปากเสียง
และเสมือนผู้อำภัพนาม

นับแต่เดิมกาลกำเนิดธารลาวา

แม้ท่ามกลางเกาะกุ่มทับซ้อนกันเป็นพะเนินสูงใหญ่

ก็เพื่อย่อยกลสถาปนาผู้สวายนามบาร์มีอื่น

ทั้งขุนคิริ เทือกเขา และภูผาขึ้นเป็นมุขศิลา

โดยหารู้ไม่ว่าตัวตนและจิตวิญญาณแห่งตน

ได้ถูกกลืนกินสิ้นแล้ว

ตราบผู้แสวงผลบุญได้ล้มปทานลวงควัก

ปลุกเรียกนามอันแท้จริงอีกชั่วกาลขณะ

ก็เพียงเพื่อก่อรูปเป็นตัวตนและเกียรติกรรม

ของผู้สวายนามบาร์มีใหม่

ดีก อาคาร คฤหาสน์ ปราสาท และเวียงวัง

นานสืบไปอีกยาวไกล

ก่อนหินน้อยใหญ่จะยังยินดีกับรูปนามเปลี่ยนผ่าน

กระทั่งกลายเป็นกรวดทราย

และชั้นดินห่อหุ้มเปลือกโลก

ภูมิบริพัร

เนินดินนุ่มภูมิฐานกาลเพียงตา
ห่างกันท่ามสามวาสองสถาน
กรุ่นมลาธูปเทียนเวียนสักการ
ริมทางผ่านย่านยนต์ต้องมนตร์เตร
กาลหนึ่งคะนึงน้อมจอมปลวกใหญ่
ภูมิเจ้าปลวกอาศัยและปกแผ่
กาลสองอัครไทรคล่องไหมแพรว
เทพารักษ์ดูแลมิละเลย
ระหว่างกาลมรรคาอันปรากฏ
กองทัพนวดหมีนแสนได้เปิดเผย
เมื่อเมฆมาฟ้าเคลื่อนเหมือนคุ่นเคย
มีอาจเฉยอยู่ซ้าต้องคลาไคล

ข่าวจากเทพารักษ์ฝากมาย้ำ
ให้เร่งนำย้ายพลขนย้ายไซ้
จากโพรงปลวกดินโปรงมาโพรงไทร
จะปลอดภัยจากอุทกที่ตกเท

ประมุขมดพลมดประณตน์อม
จึงละจอมปลวกพลันมิหันเห
ได้อาศัยไพรโพรงเป็นพื้นเพ
ทุกข่าวฝนโผ้นคะเนมาถึงนอง
ครั้นฝนหมาดประกาศข่าวภูมิเจ้าปลวก
ปลุกพลพวกมดกลับคืนหับห้อง
โพรงดินอุ่นมิแออัดจัดโถงทอง
เชิญสร้างปล่องปราสาทเพียงราชวัง
จึงประมุขสั่งมหาประชากร
ยกพหลหาบคอนย้อนคืนหลัง
มดเคยงานบ้านเคยอยู่อยู่เคยยัง
ก็เคลื่อนย้ายอีกครั้ง...หลายครั้งมา
ภูมิเจ้าปลวกเทพารักษ์ได้อะไร
ต่างปกเลศปิดนัยไว้ปริศนา
‘มดอยู่ภูมิยัง’ ท่างชายคา
ศาลเพียงตาปลอดภัยได้อยู่กิน
มดสร้างโพรงมดสร้างปลวกเป็นพวกพ้อง
ปลวกยิ่งกองสูงศักดิ์เพียงหลักหิน
มดโพรงไพรพิทักษ์ไพรไม่มลทิน
เพี้ยแมลงรู้กลิ่นเกรงบารมี

จึงภูมิเจ้าปลวกและเทพารักษ์
ต่างพยักยิ้มพรายไม่อิงมี
ติดสินบนเทวดานาภดี
ให้หักเหมะสีมาข่ม

ตำนานศาลเพียงตานานมาแล้ว
เล่าผ่านแก้วเมรัยน้ำใสสด
นักดื่มวัยกำดัดจิบซาติรส
ฉีกไก่อัดหลังชดก่าซาบใจ
พลางส่งซาลาเปาชาวสะอ้าน
ให้ขำลิ้มรสหวานบนแคร่ไผ่
ถามแก้วว่าซื้อหามาแต่ใด
แกยิ้มแล้วบู้ยี้ไปทางนั้น
...“เทพารักษ์กับท่านภูมิเจ้าปลวก
มิหวงพวกรักเพื่อนแห่งไพรสณฑ์
หลังจากปลุกศาลให้รู้ใจกัน
ก็แบ่งปันอิมท้องดักดีสิทธิ์แท้”

ไอ้ทิดข้าวดิบ

๑

“หม้อข้าวมีหันจะเดือด น้ำมีหันเหือด
ฉิบหาย! ใครหว่าราไฟ”
เสียงยายสบถเพิ่มไป ขณะเกรียกไม้
เป็นเชื้อไฟไหม้ไล่เตา
“ข้าเห็นไอ้ทิดมันเอา ตะหลิวตักถ่านถ้ำ
ต่อไฟไปตีผึ้งรวง
อย่าคุยซี้อั้เถาะร้าง”
ขณะโถมพรวดผ่าพื้น เสียงตาทักท้วง
“นิสัยมิตรองบ้องตัน!”
ลูกเขยมิได้ใจแก
เจียบงำมิต่อต่อแย ฟันหนักเต็มแปล้
ตาทอบมาให้พอหุง
ข้าวดิบระคายไส้พุง ดำนาน - บ้านทุ่ง
มิปรุ่งต่อปากอัคคี

“ฉิบหาย! ไรวะทีวี	ก็โจรปล้นจี้
ก็ผึ้งแตกรัง...แย่งรวง”	
เสียงโพล่งสบถโคตรยวง	ก็ปากในปวง
ผู้เปิบข้าวดิบแผ่นดิน	
“บ้องตัน! จะกลืนจะกิน	ก่อนไฟไปสิ้น
มิทันได้หุงสุกหอม	
ลิ้นหากปากปลิงนิ่งนุ่ม	ก็จมก็จ่อม
ในล่อมสำหรับอัปจน”	
มิรู้เสียงใดไ้บั่น	ขณะอึ้งอล
เสียงโหรับพินเย็นไฟ	

เสียงร่ำตึกชกใจ	บ้านเขยื้อนเรือนไหว
จะเอาไอแพดไอโฟน	
เอามอเตอร์ไซด์ผาดโผน	นี่ไม่! จะเอาโน่น
ตะโกนก๊าวใส่ยายตา!	
ข้าวดิบในหม้อเหหมา	คารางคังรา
หมาดมแล้วเมินเดินหนี	
ไก่อบน้ำผึ้งอร่อยดี	ข้าวกลองก็มี
วันนี้มิใช่เมื่อวาน!	
เลือดเนื้อดิบดำตำนาน	สืบลูกสืบลาน
ไอ้ทิดข้าวดิบตำรง	

เรื่องเล่าจากผู้เฒ่าคนหนึ่ง

ชุมชนเล็กเล็กกลับแลเหี่ยว
มีเรื่องประหลาดเล่ากันสืบต่อ
ว่าหญิงม่ายขายพรารักร้างรอ
ลูกไร้พ่อพลัดแม่ล้วนมีดมน
ก็คร่ำ ก็เรื้อน สะเทือนทั่ว
ผิวซัว ลักขโมย จีปล้น
เผาบ้าน ผลาญนา...พาจน
ถูกขับตะเพิดพ้นชุมชีวิต

ผู้เฒ่าวัยก่อนศตวรรษ
บางเล่าลัดตัดความข้ามถูกผิด
อ้างถึงอำนาจเหนือญาติมิตร
ผู้ปิดฝ่ามือเข้าถือชะตา
...ในนามหาใหญ่ประจำย่าน
อ้างวิฤตสถานการณ์ต้องฟันฝ่า
ยกตนเป็นเสาตั้งค้ำหลังคา
คุ้มครองภรรยาขาดสามี

หญิงม่ายทุกนาม - จำใจ
ข้าใหญ่เหยียบเหย้าเข้าแทนที่
เข้าบังการชีวิตอิสตรี
ชั่วดีเขากำหนดว่างดงาม
อนาคตบุตรธิดามีปรากฏ
เพียงรับบทผู้น้อยอย่าถ้อยถาม
คลื่นแล้วแจกตัวละครแบ่งซ่อนซาม
ขยิบตาอย่ามูมมามจนกำเริบ

“เพื่อหมู่บ้านของเรา” เขาหัวนล่อม
ขณะคร่อมขึ้นใจอยู่นานเนิ่น
ราวฤกมณตร์สะกดทับให้หลับเพลิน
นางอุทานสรรเสริญเอื้อนยอบุญ
หญิงทั้งบางร้างผัวไปเท่าไร
ยิ่งสมอ้างเหตุให้ความมอบอุ่น
ข้าใหญ่แบะท่าด้วยการรู้
ต้องยึดหยุ่นเวลาเพื่อดูแล

ผู้เฒ่าครุ่นสะท้อน...ถอนใจ
ผู้มีเชิงผิวมิใช่อะไรกันแน่
กาลต่อมามายมิมายติดใจแท้
ขอเพียงแค่สมสู่สักครู่ครึ่ง

“มันเป็นเวรเป็นกรรมเคยทำมา”
ผู้เฒ่าแผ่ววจาก่อนหันหลัง
เหม่อทิวทัศน์อัสดงนกหลงรัง
โพ้นผาตั้งเค้าเมฆทะมึนมัว

นอกบรรทัด ๔

แดดบ่ายแห่งวันตฤณวลอ้าเหงื่อไคล
ห้องส้วมสาธารณะแฉะแฉะ
สภาพไร้จิตสาธารณะดูแล
ขณะผลักบานประตูเข้าไปด้วยแรงปรารถนา
คุณถึงกับผงะเบือนหน้าป้านยาก
ทั้งกลิ่นฉุนโชยฉกาจจรรจ์
และคราบเกรอะกรังค้างคาของผู้มาก่อน
ความรู้สึกขุ่นลุกขนพองจากอาการป่วนปั่นเวทนา
บีบบังคับคุณว่าจะต้องปลดเปลื้อง
เหลียวมองถึงน้ำวางเปล่า
กระดากชำระไม่ปรากฏ
ถ้าคุณต้องถ่ายเท...ทับลงไป
คุณก็จะเป็นใครอีกคนหนึ่งซึ่งกระทำเฉกเช่นผู้มาก่อน
ความล้าเนิ่นกีดตชอบบอกให้คุณเก็บทุกซั้วไว้

เสียงจิ้งจกร้องทักมาจากรอยแตกของผนัง
ลมอ่อนๆ พัดลอดช่องบังน้ำฝนเข้ามากระตุ้นกลิ่นภายใน
คุณรู้สึกขนลุกเกรียวขึ้นอีกครั้ง
สงครามภายในวิกฤตแล้ว

ตำนาน

“มามา จะอาบคราบเขลอะ ทำตัวเลอะเทอะ
เป็นหมาเด็กเด็กได้ไง”

...หลวงพ่อลากสายน้ำใส จับคอมันไว้

ฉีดหลังฉีดไหล่ไล่ล้าง

กลิ้งโคลนกลิ้งสาบกลิ้งสาบ กลิ้งหีนค้อยจาง

สะอาดหมดจดลดทาว

‘เจ้าทองมงคล’ขนยาว อ้วนท้วนवलขาว

ช่วงนี้ชูปนักลักขณา

ฤดูสมจรร้อนรา -

กะกามตัณหา

หมาวัดฉีกขาดพรหมจรรย์

หลวงพ่ให้อิสระมัน

ธรรมชาติสัตว์พันธุ์

สัญชาตญาณภายใน

ราวสองสัปดาห์เหงใจ

พันธุ์เทพพันธุ์ไทย

เพศผู้ทำตัวนัวเนีย

จากนอกอารามเพศเมีย

สามนางกะลิมกะเหลี่ย

หันท้ายให้เสียรีนร้า

รื่นรสเรีงรักมิพักมิเพลา

หัวค้ำหัวเข้า

ตลอดติวารাত্রี

ห้าหนุ่มกับสามนารี

ป่ารอบภู

ตั้งรมณีสถาน

กัดกันแย่งกันพอประมาณ

เยี่ยงเตรัจฉาน

ฤดูหฤหรรษ์ไหยหิว

ตัวใหญ่ได้ก่อนตามคิว

ตัวน้อยจ้อยจิว

ใจจดใจจ่อรอคอย

หลวงพ่อยอมเหนื่อยมีน้อย

สงเคราะห์มันหน่อย

เจ้าทองตัวโปรดสะอาดล่อ

เสร็จครั้นเชือกคล้องปลอกคอ

บอกพอนะพอ

ลูปหัวผูกกล่อมเอ็นดู

ข้าวปลาอาหารจานหรู

พอนะไ้หนู

ย้าพलग้าวขึ้นภู

พลบค่ำยามหนึ่งท่าที เจ้าทองงีตั้ง

จึงดางดกระวนกระวาย

เงี่ยสดับโหยหาที่นักระหาย ยามสองกระสับกระส่าย

ล่งเสียงรู้ลึกลึกล้ำ

กระซกกัดเซือกจองจำ เท่าหอบตอบคำ

หมู่เพื่อนพ้องกู่อยู่ไกล

ยามสามหลวงพ่อมิหลับได้ เสียงหมากวนใจ

เสียงในเวหนาอาดูร

... “เสียงเพรียกสมสู่มีรัฐธูญ ยิ่งข้งยิ่งคุณ

ราคะกำหนดดิรัจฉาน

มนุษย์มีศีลปลูกหวาน มีธรรมทัดทาน

ปราการกฏหมายประเพณี

ยังแพ้แล้กามโมยตี ยังพ่ายใจผี

วิถียิ่งสัตว์เมถุน

มิเลือกฤตุคามคุณ เมาโลกหมกมุ่น

หมกไหม้ประลัยประล้า้ง

ถึงเลือดชีวิตปลิดวาง ตราบโลกสิ้นร้าง

ฤสิน่อสุจิธารา

ลัทธิเอย...เจ้าเยาว์ปัญญา เศษเสี้ยวเดียวเสสา
เมื่ออุปมามนุษย์
ไหนเลยจะยิ่งจะหยุด อัคคีที่คุด
บุตราคะเร้ารุนแรง”

...หลวงพ่อดอนใจแสดง ลัทธิจะแสดง
ในรุ่งอุษาคาลาธรรม ในดีกลีกต่ำ
ตำฤษณารাত্রี
เจ้าทองได้คืนเสรี โลดไปในวิถี
ตามเสียงอึ้งมีหมู่สหาย
ท่านวันวรรคธรรมสาธยาย ลมเช้ารำพาย
พระเนตรล้ารวมกิริยา
ไหวไหวหย่อมไม้กอหญ้า กลิ่นหื่นไซยมา
เสียงหมาหนึ่งนางครางครวญ

นอกบรรทัด ๕

บนเนินโล่ง
ตะวันตรงหัว
คุณมองหาเงาตนเองเกือบไม่เห็น
ถูกคิดอะไรบางอย่าง
ยืมือเวลา...
หันหน้าไปทิศตะวันออก
เงาของคุณค่อยๆ ยืดออก...ยืดออก...
ค่อยไหล ลำตัว และขาค่อยๆ ยืดตาม
ทอดยาวไปกับเนินดิน
จากเงาสั้นเป็นเงายาวเท่าตัวจริง
และยาวเกินตัวจริงของคุณ
ยาวออกไป...ยาวออกไป...
แล้วเติบโตใหญ่ขึ้นราวกับยักษ์
ท่ามกลางเวลาผ่านไป
เงาที่เข้มค่อยจางลง
จางลง...กระทั่งเลือนหาย
ขณะเงาพลบทะมึนของความมืด
ก้าวเข้ามาหาคุณทุกทิศทาง

คัลยกรรมข้ามศตวรรษ

อนาคตกาลวันหนึ่ง...
โลกเข้าถึงผลึกพลังบางสิ่ง
ภาวะคัลยธาตุโอภาสพริ้ง
วิวัฒน์จักรวาลหนึ่งหนึ่งกายใจ

สิ้นเสียงประกาศฝ่ายคัลยกรรม
ซึ่งบัดนี้ก้าวนำคัลยกรรมใหม่
ผู้ป่วยและมิป่วยโดยทั่วไป
ต่างจงแถวถึงบันไดในบัดดล
ถัดบันไดครูหนึ่งก็เต็มสนาม
ถึงป้อมยามยาวออกไปไหล่ถนน
ครึ่งชั่วโมงต่อมาทั้งมณฑล
ผู้คนคอยคิวแน่นเป็นแสนล้าน

...แถลงการณ์คล้ายกรรมยังย้ำกล่าว
ผ่าตัดตาตาเห็นยาวโลกเหลนหลาน
อนาคตที่มีดมนอนธการ
จะบันดาลทิศทางสว่างชีวิต
ผ่าตัดหูหู่จะเพียงยินเสียงใจ
ยินเสียงให้จสาไทยแยกถูกผิด
เข้าถึงคำทุกคำถึงความคิด
แม้เสียงจิตได้สำนึกอันลึกลิ้
ผ่าตัดปากปากเสียงสามัญชน
ผู้นำจะร้อนกันร้อนแก้อี้
จะรับรู้ปัญหาประดามี
เปลี่ยนถ้อยทีปฏิบัติต่อราษฎร
ผ่าตัดจุมูกจุมูกจะสามารถ
ดมมีมือมีชื่อสะอาดที่ซุกซ่อน
ทั้งดมกลืนความลับที่ทับซ่อน
ไล่ต้อนทุรชนให้จนมุ่ม
ผ่าตัดมือมีมือเมื่อไหวค์คนใจคด
ให้พลันหมดบารมีที่โอบอุ้ม
ทั้งมีอันเป็นไปดั่งไฟรม
บาปที่กุมถึงกาลพลันถึงกรรม

ระดมแพทย์พยาบาลข้ามวันคืน
ขณะคลื่นมวลประชายังคลาคล่ำ
สำนักข่าวเกาะข่าวเล่าต่อคำ
โลกวิเคราะห์ข่าวดำสะท้อนแผ่นดิน
สิ้นสะท้อนวงการศัลยแพทย์
เหตุที่เวดล้อมแสดงไต่แหงวีน
ผู้จ้องผ่าตากับมือระบือระบิล
คิวถึงสิ้นศตวรรษยังนัดจอง

ปีกาลผ่านไป...
หลังเหตุอาเพศภัยสยดสยอง
ในการประชุมคัดกรอง
โครงการของ ครม. หลายหมื่นล้าน
เกิดไฟฟ้าฟัดฟัดลัดวงจร
ห้องประชุมลือกลอนวิตถาร
ท่านผู้นำและคณะคละคลาน
ถูกไฟคลอกดำเป็นถ่านเกือบทุกคน
ที่รอดปาฏิหาริย์ออกจากห้อง
ทางช่องหนีไฟรายต้นต้น
ล้วนเป็นที่รับรู้ของหมู่ชน
เป็นคนที่ควรพระจะคุ้มภัย

...เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังอื้อ
เหตุคล้ายกรรมมือ ‘พลิกกาฬสมัย’
รัฐสภาเร่งหาหรือภายใน
นักการเมืองน้อยใหญ่ไหวหวั่นกลัว
ที่ประสบพบภัยในภูมิภาค
มากต่อมากเพราะถูกไหว้มือท่วมหัว
พิบัติเฉพาะพวกกำพืดจิตมีดมั่ว
เกลือกกลั้วกลืนกินแผ่นดินนี้

ไตรมาสต่อมา...

รัฐสภาผ่านกฎหมายภัยวิบัติ
ห้ามยกมือไหว้ทุกวิธี
ยกเลิกประเพณีไม่มีวัน
โทษถึงตัดมือคนดื้อแพ่ง
ปิดแหล่งคล้ายกรรมหยุดล้ำเส้น
เดือดร้อนถึงสมณะพระเถร
ชัดเจนได้เวลาจลาจล

นอกบรรทัด ๖

ลัจจะแห่งโลกธาตุและจักรวาลอันเว้งไกล

ยังคงดำเนินไปในสรรพสิ่ง

ท่ามกลางกระแสสำนึกเร้นแค้น

พรมแดนผลิฐของฉันและเธอ

เผ้าสานทอวิวัฒนาการ

มันพร้อมขยายตัวออกไป

ภายในจิตใจอันกว้าง

ชฎิลหลงแผ่นดิน

คำยังขึ้นคั่นยังชมเมฆหม่มฟ้า
เธอแหงนดูดาริกาอย่างว่าเหว
ภาพกองไฟชายฝั่งประดังประเด
อุรุเวลาซ้อนหลอนล้าไคล

...ท้องน้ำนี้ยากแท้จะหยั่งถึง
น้ำสะพรึงลึกล้ำกายคำเชิญ
พดมาปราชญ์สาดไฟร้ายบำเพ็ญ
สงครามเย็นญาติเหยาเจ้าพระยา
สามพี่น้องในดวงหน้าอุษาคเนย์
ยังหอมเห่อคณีปรารภนา
บำบวงเทพสินธูบุรพา
ให้ฝั่งดินฝั่งฟ้าเข้าหากัน

หนึ่งพรำซานฉันทพากย์พิพากชน
โอมอำมาตย์เวทมนตร์กลแก้ชั่วขวัญ
ว่า โพนเมฆเสกพิรุณรำพัน
จึงรากหญ้าสามัญผลิก้านใบ

หนึ่งปริกรรมคัมภีร์วิธิประชา
แห่ง ‘อุรุเซพา’ มายาสมัย
‘โลกจะยังอีกฝั่งนทีอธิปไตย
ด้วยประทุมสุเมไพบีชนีในทรวง’

หนึ่งประณังนางยังบำรุงรส
ให้เสพชดโทยหามิขาดห่วง
‘กูมาเกลื่อนเคลื่อนมาไกลในเปล้ากลวง
เชื่อในปวงเทพเจ้าจำแลงแปลง’

...จากต้นน้ำกลางน้ำถึงปลายน้ำ
พลีกรรมกิเลสมนุษย์ผู้ดพรายแสง
วายุไฟชายฝั่งยังพัดแรง
ซมิลแห่งข้าวข้างยังกอบโกย
ทิพยฉันท์ต้นฟ้าวิภูฏาโคตร
คัมภีร์โมฆวิโมกข์ยังไหวกไหว
กโอบายขายนีโรผู้โอดโอย
อำมาตย์ไพร่ยังแจกโพลลงนิพพาน

พุทธกาลนานโพ้นยังพุทธะ
กัสสปะมีดดำไม่ดับด้าน
ดวงเนตรแห่งเนรัญชราธาร
จึงข้ามผ่านปรัชญาบูชาเพลิง
บัลลัทธิเจ้าพระยาบูชาญ
ก่อนสามพันพุทธศกโลกแหกเหลี่ยม
เหล่าชฎิลสวมชฎาอวดตาระเริง
ต่างว้ายเว้งเกลศอาเพศแพรว
นับแต่เลือดล้างกรุงทุ่งพระเมรุ
ถึงน้ำตาตมเลนล้างกรุงแก้ว
ปราชญ์ยังป่วยอวยเปรตสังเวชแว
ญาติชฎิลยังตื่นกระแด้วแร้วบ่วงเดิม
มาจะก้าวจากไปจากสายน้ำ
ไปจากปล้ำผีลูกปลุกผีเพิ่ม
ไปจากฟืนและไฟไม่ต่อเติม
‘เท่าที่เริ่มทิ้งรักชังทางจึงยาว’

กล้าไหมที่จะกล้าขี่ม้าดำ
ฝ่ามีดคำสู่ทิวาเป็นม้าขาว
ทิ้งชฎิลหลงแผ่นดินดื่มกินดาว
นี่คือก้าวที่ทำหายหัวใจเธอ

สงครามแห่งมนุษยชาติ

พูดคุยกับไอ้สนั่นก่อนราตรี
เขารู้สึกทุกข์ทวิใหญ่หลวง
ทฤษฎีสัมพัทธภาพแห่งผลพวง
ก้าวล่วงทำลายโลกอาทิตย์อุทัย
ฮิโรชิมา นางาซากิ
ซากุระมีทันผลิแผ่นดินลุกไหม้
นับแสนชีวิตปลิดไปไม่
ร่วงในธารเลือดน้ำตามนุษย์
มันคือหายนกรรมสงครามสอง
ครั้งที่สองของโลกวิโยคสุด
เขาเข้าถึงธาตุพลังทางก้าวรูด
อีกด้านยุทธพลังใช้ทำลาย
เขาเสียใจเขาขอโทษลูกพระอาทิตย์
และชีวิตชาวโลกบนเส้นด้าย
สงครามครั้งที่สามมีอาจทำนาย
อาวุธได้ร้ายกว่าไฟนรก

ข้าย่อนว่าอย่าแสรังคำให้คมคาย
“ก็คุณมิหรือทำนายโลกหายหก
สงครามโลกครั้งที่สี่ที่สาธก
มนุษย์จะพกเพียงก้อนศิลาคว่ำท่อนไม้”
ไอน์สไตน์กัมหน้าสารภาพ
“มิทราบวันนั้นมนุษย์ไปถึงไหน
อาจยิ่งกว่ามหาประลัย
อาจมิใช่เพียงปรมาณู”

ข้าโน้มตัวเข้าหาไอน์สไตน์
ลิม่าจะบอกให้...จงเอียงหู
...“หนึ่งให้มองผ่านจอที่โลกดู
โลกรู้อะไรจริงไม่จริง
หนึ่งให้ฟังเสียงใครดังไม่ดัง
ใครฟังใครมิฟังบางใครนิ่ง
หนึ่งให้ดมกลิ่นน้ำลายที่คายทิ้ง
มีสิ่งใดสวาวยาวถึงลิ้น
หนึ่งให้ชิมรสชาติอสังคยธรรม
เจ็บจำถึงข้ามโลกฤๅไศกลิ้น
หนึ่งให้เสพเลือดเนื้อเพื่อเคยชิน
สังเกตการอยู่กินผู้สามัญ

ทุกสัมผัสรับรู้เข้าสู่ใจ
ลีโอนส์ไต้न्ह์คุณต้องอ่าน
คุณก็ยอดอัจฉริยะปฏิภาณ
ลองนั่งนี้นานนาน...โลกภายใน
มหาคัศตราประลัยล้าง
ใช้ที่สร้างที่ผลิตชนิดไหน
มันคือสิ่งลบลวงในดวงใจ
รู้แล้วจะบอกใครอย่างไรดี”

ก่อนจากกันไต้न्ह์คล้ายเศร้าหมอง
เขาเหม่อมองขอบฟ้าดาวริบหรี่
ถอนหายใจเน้นซ้ำในราตรี
“มันเริ่มแล้ว” แผ่ววลีเขารำพึง

สมรภูมิ

บางรัฐลี้ภัยเยือกในวิญญาน
กระแสน้ำไซเซี่ยลแสนเยือกกล้า
คลื่นลมมีหูทมิฬ
ข้อผกาท่อนอิฐเกลื่อนอัมพร
กึ่งหอยปูปลากล้าจกาจ
ฉลามพิฆาตขบสังขร
คชสาร พยัคฆา แห่งนาคร
ม้วยมรณด้วยวิฬาร์มานักแล้ว
นับประสาอะไรใจดวงน้อย
จะมีพลอยอุบัติเหตุดั่งเศษแก้ว
ดูสิจิตวิตกสะทกแวว
จักชูเคยแน่นแวงกลับหนาวลึก

จะข้ามห้วยไหนได้หรือ
เมื่อนิ้วมือจิ้มจอยังก่อคึก
ใจยังก่อสงครามความคิดนี้
เหิมฮึกกองกำลังข้างอึดตา

...ยะเยือกกว้างกลางพหลพลทัพบ
บางย้อนกลับเหตุการณ์ที่ฟันฝ่า
ขุนสุวานปากมอมจ่อมโกรธา
ทัพหน้าอ่อนแอแพ้ทุกคราว
กองสอดแนมขุนวิหคนำผกไผ่
จับกิ่งโพธิ์กิ่งไผ่รายงานข่าว
เหตุมิครองร้องบอกตอกไข่ดาว
กลศึกพ่ายหลายคราวเขาแหะพลั้ง
ทัพหนุนขุนสิงโตผู้โอ้อ่า
เจ้าตำรับยกตำราเอามาตั้ง
อ้างวิจัยรายจำเป็นกำลัง
รบกี่ครั้งก็ครายังพราหม์
ขุนจงอาจตั้งรับเป็นทัพหลัง
เชื่อในเขี้ยวพิษพลั้งฝังในหัว
บิดาแห่งอหังการมิหวั่นกลัว
หลงตัวจนลืมนตรีกข้างศัตรู
...ที่สุดคือจอมทัพผู้จับประจัญ
ยังแบกสวรค์ดั้นนรกไปสุดภู
จิตที่พร้อมมลายมิตรที่ผิดกฎ
แอบซ่อนอยู่หลังนิ้วที่สืบทะยาน

นอกบรรทัด ๗

เคยพบไซ้ไหม

พฤติกรรมของหมู่สัตว์

ที่รุมฟัดสัตว์บางตัวโดดเดี่ยว

เคยถามไฉนว่า

เธอมักพบเธออยู่ข้างใด

ข้างหมู่กลุ่มรุมกัด

หรือข้างสัตว์ตัวที่ถูกกระทำ

ฉันเคยมีสัตว์สองตัวในตัวฉัน

ตัวหนึ่งโดดเดี่ยว

อีกตัวหนึ่งปรารถนาหมู่กลุ่มเป็นที่คุ้มหัว

กระทั้งวันหนึ่งได้พบว่า

ฉันยังมีสัตว์ตัวที่สาม

มันเฝ้าดูสัตว์สองตัวแรก

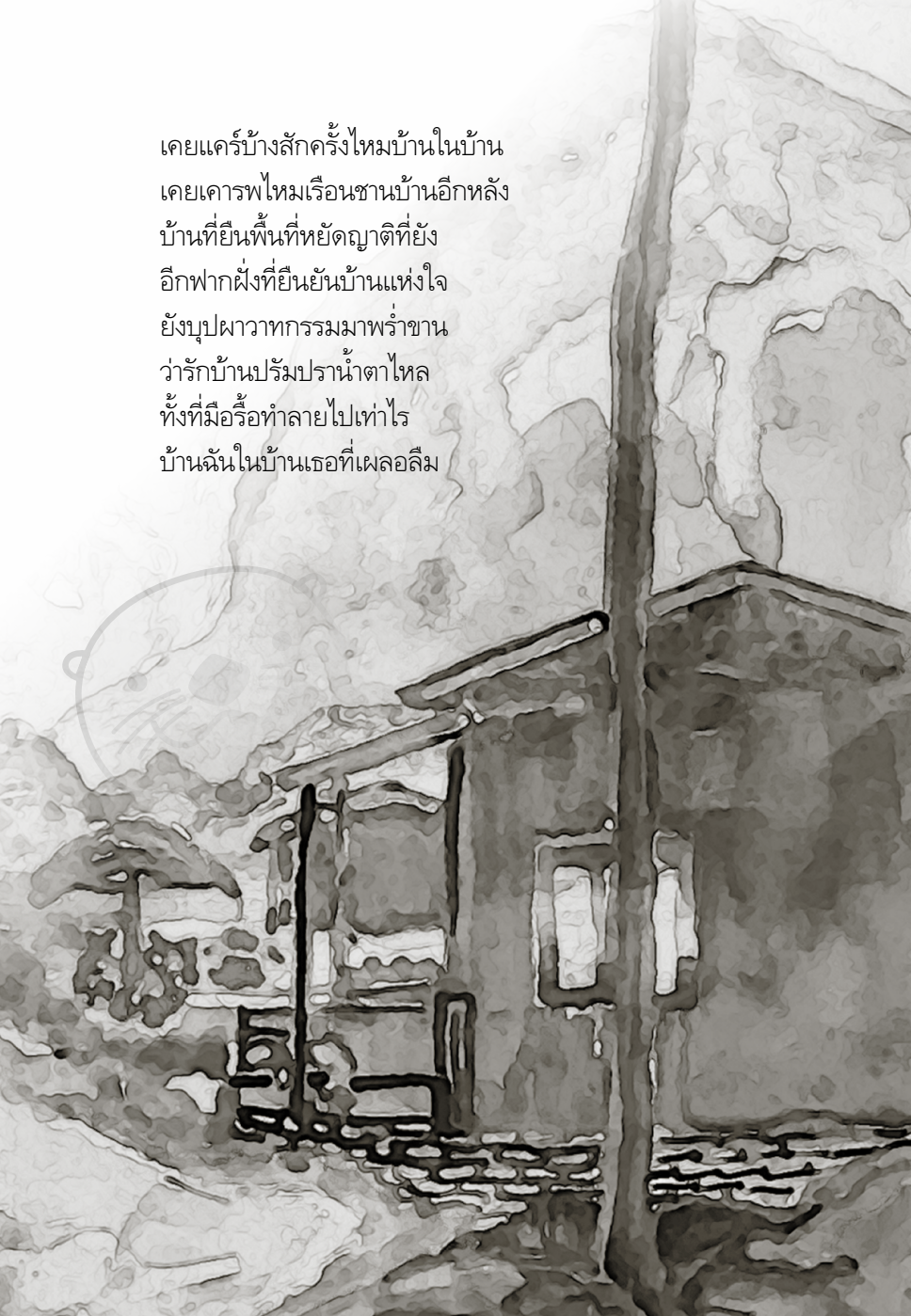
ด้วยความรู้ลึกสงสารเจ้าของ

บ้านฉันในบ้านเธอ

เมื่อชื่อแป๊ะแหย่กหลักเส้าโย้
หลังคาโหว่วว่าเหว่เพดานแหง
จั่วชำรุดหลุดร่วงยามลมแรง
บันลุ่มแล่งฉีกลุ่มมีลุ่ม
ทั้งอกไก่จันทันค้ายันหยัด
ก็เบ้บัดบิตย้วยไม่สวดยสม
เพี้ยมฝาลูกปะกนไม่เกลียวกลม
วงกบลัมรูปทรงไม่มยยืน
ประตูหน้าต่างกระด้างกระเดื่อง
อเสสลักหนักเนื่องจนเยื้องย่น
รอดเขยื้อนโยนยานกระดานพื้น
จะหักครืนคราไต่ยังไม่รู้

...ไม่จริงหรอกที่เธอบอกว่ารักบ้าน
ในห้วงกาลห่างเหินดำเนินอยู่
มลายางมล้างครวเพื่อตัวกู
สร้างเป็นกุเรียกรักในปรักพัง

เคยแคว้งบ้างสักครั้งไหมบ้านในบ้าน
เคยเคารพไหมเรือนชานบ้านอีกหลัง
บ้านที่ยืนพื้นที่หยัดญาติที่ยัง
อีกฟากฝั่งที่ยืนย่นบ้านแห่งใจ
ยังบุปผาพวาทกรรมมาพราเชน
ว่ารักบ้านปรึมนาน้ำตาไหล
ทั้งที่มีหรือทำลายไปเท่าไร
บ้านฉันในบ้านเธอที่เฟลอลืม

ญาติกรรม

๑

“มึงรู้จักมันรีไรโอ้หมอนั่น
หรือเป็นญาติโกกันแต่ชั้นไหน
พิธีกรก็เหมือนดูจะรู้ใจ
เชิญมันทอดผ้าไตรบังสุกุล”
...เพื่อนกระซอกปูลงจากอาการ
เขานิ่งอ่านใจเพื่อนเหมือนดูกรุ่น
ผู้มีเกียรติผู้มีเกิบบิณฑบาต
ไซ้มีไซ้คุ่นมีคุ่นตุนเสบียง
วันนี้แค่ “ท่านรอง” อดใจรอ
ต้องเตรียมต่อสายโยงส่งฐานเสียง
ทอดอีกไม่กี่ศพหลบลำเลียง
ท่อน้ำเลี้ยงคือโอกาสแห่งญาติกรรม
“ร้อนจะดับแตกตายยังใส่สุท”
อารมณ์เพื่อนเป็นนุตสุดกลืนกล้ำ
โลกของแบบแทบบ่อารยธรรม
ตั้งไม้ค้ำคอกล้วยช่วยยกเคเรือ

“มึงก็รู้หน้ากากและฉากจัด”
เขาวิไลชนาบังพลางปาดเหงื่อ
ผ้าผืนแล้วผืนเล่ายาวยืดเยื้อ
ก่อนถึง...คนสวมเสื้อตัวสำคัญ
ญาติและมิตรชิดใกล้รายรอบเมรุ
ภิกษุสามเณรต้องอดกลั้น
กว่าประวัติผู้วายชนม์พ้นรำพัน
บทกวีสังสรรค์จะครั่นคราบ
...เถะยิ่งทอดพิริกรรมอย่างยิ่งใหญ่
ยิ่งสืบทอดลมหายใจผู้ใช้ศพ
ยิ่งยังเกียรติผู้อยู่ผู้เคารพ
ยิ่งอำนาจชนบต้งนำพา
“กว่าถ้ากุตายหมายแปลงเปลี่ยน
กูจะเขียนคำสั่งผีเลิกทอดผ้า
กูจะดูใจมัน - ก็คนมา”
เพื่อนสบตากับเขาอย่างเอาจริง

พวยพุ่งควันไฟขึ้นปลายปล่อง
 ลมล่องพัดไม้ไผ่ก้านกิ่ง
 ใบไม้บางใบแค่วิวติง
 บ้างทิ้งกิ่งก้านไปกับลม
 นกพิราบแตกฮือเหินอาหาร
 เมื่อพลูแผดสะท้านป่านฟ้าถล่ม
 เด็กเล็กโผเข้าหาแม่ร้องระงม
 แม่กอดพาลงลูบผมโน้มจามรรจ์
 “ปลอดภัยแล้วลูกไม่มีอะไร
 แค่ว่าพลูกคุณยายไปอยู่สวรรค์”
 ผู้มีเกียรติทยอยกลับไปตามกัน
 ญาติสนิทชิดชั้นยังอยู่ซ้ำ
 บ้างเก็บโต๊ะเก้าอี้พิธีกรรม
 บ้างรื้อเต็นท์ปะรำที่หรุหรา
 บ้างกวาดธุตุแลจัดศาลา
 เตรียมพิธีวันทาวชิฐธรรม
 อิดโรยอ่อนล้าประดาญาติ
 เนื้ออย่างยังมีขาดก็คลาคล่ำ
 ในซ່อนเศร้าเหงาฤดีโลกสีด่า
 ก็เย็นย่ำค่านี้นะเหละพี่น้อง

‘สวดกระตูก’ จะเพียงเหลือญาติเชื้อกระตูก
คือฝ่ายผูกพันเกลียวรักเกี่ยวข้อง
โลกของโลกจะเล็กลงตามครรลอง
ให้มองเห็นโลกแท้และแปรปรung
ที่ปรากฏเกียรติกรรมเมื่อยามบ้าย
พอคำร้างจางหายมีหมายมุ่ง
ดึกก็พราก น้ำ อา ป้า ลุง
สู่เช้ารุ่งเดียวตายคล้ายคล้ายกัน

...แม่เขวรูปคุณยายใกล้คุณทวด
พาลูกสวดกรวดน้ำบทสั้นสั้น
ลูกเงยมองหน้าแม่เนิ่นนานครัน
เห็นภาพนั้นถัดมาน้ำตาคลอ

เสียงภายใน ๓

ความรักมีอยู่จริง
ชั่วขณะพ่นระใจ
โดดเดี่ยวมีอยู่ใน
ขณะพบมิผูกพัน
จักษุคุณเหิดฉาย
ขึ้นกายจิตที่เหิดฉั่น
เงียบจำเอยจำนรรจ์
อยู่เบื้องหน้าใจดวงน้อม